

ПЕТРИШИНА МАРИНА ОЛЕКСАНДРІВНА
кандидат юридичних наук, доцент, старший науковий співробітник Науково-дослідного інституту правового забезпечення інноваційного розвитку НАПрН України, доцент кафедри державного будівництва Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

УДК 342.951

DOI: 10.37772/2518-1718-2020-2(30)-14

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАДАННЯ ПУБЛІЧНИХ ПОСЛУГ СУБ'ЄКТАМ ГОСПОДАРЮВАННЯ ОРГАНАМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Стаття присвячена вивченню проблемних питань, як теоретичного обґрунтування, так і правового регулювання забезпечення надання публічних послуг суб'єктам господарювання органами місцевого самоврядування. Визначаються основні блоки питань, що вимагають комплексного підходу до їх вирішення, а також надається їх загальна характеристика. На підставі проведеного теоретико-правового аналізу формулюються головні напрями вирішення означених проблем.

Ключові слова: публічні послуги, адміністративні послуги, держава, місцеве самоврядування, реформа децентралізації.

Постановка проблеми. Сьогодні одним з важливих завдань держави в цілому є забезпечення розвитку системи надання публічних послуг. Сучасні європейські та світові тенденції переосмислення природи державного управління, передусім, у бік розширення прав та можливостей місцевого самоврядування, а також демократизоване суспільство, яке стає більш вимогливим до посадових осіб органів публічної влади, стимулюють публічно-владний сектор України орієнтувати свою діяльність на максимальне задоволення потреб, запитів та інтересів як приватних осіб, так і суб'єктів господарювання через надання якісних публічних послуг.

Однак практика надання публічних послуг як органами державної влади, так і органами місцевого самоврядування в Україні потребує вдосконалення. Існуючі недоліки сучасної системи надання публічних послуг призводять не лише до незадоволеності окремих громадян (зокрема, через проблеми суто технічного характеру, як, наприклад, недосконалість та/або відсутність уніфікованості програмного забезпечення та ін.) [6], а й, зокрема, можуть створювати перешкоди для ведення господарської діяльності (починаючи навіть від моменту відкриття/реєстрації відповідного суб'єкту) [1]. Крім того, відсутність налагодженої взаємодії органів публічної влади і суб'єктів господарювання у зазначеній сфері, а часто й юридична і фактична неможливість брати активну

участь у процесі забезпечення надання публічних послуг з боку останніх не сприяє покращенню стану справ. Зазначене є показником низької ефективності та дієвості органів державної влади та місцевого самоврядування в цій сфері та впливає на зниження рівня довіри у взаємовідносинах влади й суспільства загалом, а також створює серйозні перешкоди для нормального ведення бізнесу та сталого економічного розвитку держави.

Переорієнтування характеру управлінської діяльності із «керування» на «надання послуг» (концепція так званої «сервісної держави») пов'язане із застосуванням категорій «адміністративні послуги» та «публічні послуги», які обумовлюються тим, що в своїй основі діяльність органів публічної влади має те саме навантаження, що й в приватному праві, а саме – це діяльність щодо задоволення певних потреб як приватних осіб, так і різних суб'єктів господарювання [5]. При цьому саме рівень якості та доступності таких послуг і повинен стати основним критерієм ефективності публічного управління загалом. Крім того, навіть побіжний огляд наукової літератури, знайомство (через платформи, інтернет-ресурси та ін.) із різноманітними сервісами, пакетами послуг, умовами, способами тощо їх надання у державах розвиненої демократії [Див.: 2; 3; 4], свідчить про активну співпрацю трьох основних «гравців»: держави, місцевого самоврядування та при-

ватного сектора, а також використання новітніх технологій у процесі організації та надання публічних послуг.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання щодо надання публічних (адміністративних) послуг сьогодні є предметом наукового пошуку багатьох спеціалістів в різних галузях права. Серед них можна виділити праці таких учених, О. М. Буханевич, Я. Б. Михайлюк, О. В. Ольшанський, В. В. Романова, В. М. Сороко, В. П. Тимошук та ін.

При цьому, слід звернути увагу на той факт, що вивчення цього питання, як правило, відбувається в межах теорії адміністративного права і управління, з точки зору співвідношення владного суб'єкту і суб'єктів, на яких поширюється владний вплив відповідних органів. Крім того, до поширених підходів дослідження означеного питання можна віднести й господарсько-правовий. Проте, найменш вивченим і систематизованим є достатньо добре вивчений і поширений у зарубіжних державах підхід, за якого три основні суб'єкти (держава, місцеве самоврядування, приватний сектор) діють узгоджено у кінцевому рахунку досягаючи спільного корисного результату.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Актуальність та нагальність пошуку шляхів вирішення означених вище проблем підтверджується, у тому числі, зростанням наукового інтересу до проблем розвитку та реформування системи публічної влади загалом, а також збільшенням уваги як теоретиків, так і практиків до питання перегляду і внесення змін до чинного законодавства, спрямованих на створення відкритої, прозорої, дієвої та ефективної системи органів державної влади та місцевого самоврядування в Україні. Підґрунтям таких перетворень сьогодні повинна стати реформа децентралізації публічної влади, яка передбачає перерозподіл повноважень і функцій між різними гілками і рівнями, а також і підсистемами публічної влади, зокрема, з урахуванням зарубіжного досвіду децентралізованих європейських країн [9; 11]. Адже останній свідчить про те, що запровадження реформи децентралізації має своїм результатом не лише істотне зменшення наслідків кризових явищ, вирішення значної частини соціально-економічних та інших проблем, а також і реалізацію низки стратегічних завдань загальнодержавного розвитку як провідних, так і новітніх європейських країн.

Метою дослідження є виокремлення та вивчення основних складових (блоків питань) проблеми забезпечення надання публічних послуг суб'єктам господарювання органами місцевого самоврядування, у тому числі, з концептуальної точки зору, а також за допомогою аналізу проблем правового забезпечення надання таких послуг, у тому числі й зважаючи на триваючу реформу децентралізації в Україні.

Виклад основного матеріалу. Необхідність реформи місцевого самоврядування обговорюється вже досить тривалий час, проте спроби її впровадження ще не були успішними. У той же час децентралізація – це не просто бажання покращити публічне управління на всіх рівнях, а й необхідна передумова подолання політичної і соціально-економічної кризи в Україні. Зрештою, існуюча система місцевого самоврядування з точки зору ефективності та результативності здійснення повноважень значно відстає від вимог сучасності та стандартів, прийнятих у державах-членах Європейського Союзу, які впливають на якість його функціонування, а також забезпечення надання публічних послуг на рівні окремих регіонів.

Тим не менш, крім делегування державою певних повноважень, які, до речі, є обтяжливими для деяких органів місцевого самоврядування, а також здійснення загальнодержавного, але не завжди усвідомленого укрупнення місцевих громад, зараз важко говорити про унікально позитивні результати реформи децентралізації в Україні.

Крім того, слід мати на увазі, що рух до досягнення цілей реформи не є прогресивним, зокрема, враховуючи той факт, що після затвердження Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні концептуальні зміни в конституційно-правовому регулюванні цих питань відкладаються (або є занадто помірними). Проте, не зважаючи на зазначене вище, заплановані органами публічної влади та оголошені політиками і державними діячами заходи, включаючи перегляд Конституції та Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» та інших нормативно-правових актів, слід визнати певним зрушенням у напрямку формування системи спроможного місцевого самоврядування та розвантаження системи органів державної виконавчої влади.

У свою чергу, Концепція реформування місцевого самоврядування і територіальної організації влади визначає, що публічні послуги повинні надаватися відповідно до державних стандартів, з урахуванням необхідності забезпечення: територіальної доступності, що передбачає надання послуг на відповідній території; належної матеріально-технічної бази для надання основних форм публічних послуг (органи місцевого самоврядування повинні мати у своєму розпорядженні відповідні засоби та інфраструктуру); відкритості інформації про послугу, а також порядок та умови її надання; професійності надання публічних послуг. Крім того, необхідно забезпечити постійну підготовку посадових осіб місцевого самоврядування.

Емпіричну базу дослідження складають: Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к / 96-ВР, Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» від

21.05.1997 р. № 280/97-ВР, Закон України «Про місцеві державні адміністрації» від 9.09.1999 № 585-XIV, Закон України «Про службу в органах місцевого самоврядування» від 7.06.2001 № 2493 –III, Закон України «Про адміністративні послуги» від 6.09.2012 5203-VI, Закон України «Про соціальні послуги» від 17.01.2019 № 2671-VIII, Закон України «Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії» від 05.10.2000 № 2017-III, Концепція розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади від 15.02.2006 № 90-р, Концепція розвитку електронних послуг в Україні від 16.11.2016 № 918-р, Постанова Кабінету Міністрів України Про затвердження Порядку ведення Реєстру адміністративних послуг від 30.01.2013 № 57 та інші постанови, розпорядження, а також методичні рекомендації.

Не зважаючи на достатньо розгалужену нормативно-правову основу надання різних видів публічних послуг різними уповноваженими суб'єктами як окремим особам, так і суб'єктам господарювання, як на концептуальному, так і відповідно на законодавчому рівні й досі залишаються невирішеними такі питання: 1) розуміння та співвідношення понять «адміністративні послуги» та «публічні послуги»; 2) критерії відмежування і віднесення тих чи інших послуг до категорії «адміністративних послуг» або «публічних послуг»; 3) встановлення особливостей правового регулювання надання відповідних послуг (можливості їх врегулювання виключно законом та/або підзаконними нормативно-правовими актами); 4) перманентне відставання законодавчого регулювання означених питань від фактичних обставин (особливо яскраво виявляється на рівні регіонів) і навпаки – необґрунтоване випередження (часто пов'язане із необхідністю виконання державою взятих на себе зобов'язань щодо виконання різних міжнародних договорів і угод без врахування реальних можливостей); 5) і досі не достатньо високий рівень обізнаності як окремих осіб, так і суб'єктів господарювання про змінювані умови, способи тощо отримання тих чи інших послуг; 6) неналежний рівень координації дій різних уповноважених суб'єктів (наприклад, щодо ведення тих чи інших реєстрів і роботи з ними тощо).

1. Так, зокрема, теоретичні підходи до розуміння та співвідношення понять «адміністративні послуги» та «публічні послуги» різняться. З одного боку, питання щодо систематизації відповідних знань, підходів, а також наповнення їх конкретним змістом не характеризуються однаковістю. Адже в працях різних учених можна зустріти, якщо не довільне, то принаймні використання останніх як синонімічних або однопорядкових. З другого боку, більшість авторів погоджуючись із відсутністю єдності щодо розуміння цих понять, в ході досліджень використовують

поняття «адміністративні послуги» як вихідне, наповнюючи його змістом відповідно до цілей конкретного дослідження. Окреслені проблеми теоретичного характеру перетікають і у площину законодавчого врегулювання (проблема законодавчого визначення) цього питання. У нормативно-правових актах різної юридичної сили та різної значущості (закони, концепції, постанови тощо) можна зустріти обидва терміни, значення яких складно встановити.

2. Означена вище проблема нормативного визначення термінів, які є вихідними для дослідження проблеми надання відповідних послуг різним суб'єктам, зокрема, й суб'єктам господарювання, безпосередньо впливає на визначення критеріїв відмежування і віднесення тих чи інших послуг до категорії «адміністративних послуг» або «публічних послуг». З цього приводу варто відзначити, що процес переходу до концепції «сервісної держави» у країнах ЄС розпочався ще наприкінці 80 – на початку 90-х рр. Відповідно до положень останньої, зміна характеру управлінської діяльності із «керування» на «надання послуг» обумовлюється тим, що в своїй основі діяльність органів публічної влади за сучасних умов розвитку суспільства та держави, має той самий зміст і значення, що й в приватному праві і є, по суті, діяльністю щодо задоволення певних потреб різних суб'єктів. В Україні це питання поки що перебуває у перехідному (трансформаційному) стані і, незважаючи на деякі зрушення, часто гальмуються небажанням або нездатністю представників органів влади не лише зробити відповідні публічні обіцянки щодо планованих перетворень, а й покроково супроводжувати і розвивати започатковані зміни.

3. Попередні проблемні питання безпосередньо зумовлюють наступну, а саме призводять до невизначеності щодо встановлення особливостей правового регулювання надання відповідних послуг, зокрема, можливості їх врегулювання виключно законом та/або підзаконними нормативно-правовими актами. З одного боку, регулювання окремих питань (у тому числі, тих, врегулювання яких Конституцією прямо передбачено лише за посередництвом закону) нормами законів передбачає їх (а по суті йдеться про можливість реалізації певних прав) конституційно-правове гарантування, забезпечення і захист. З другого боку, якщо йдеться про дотримання певного рівня якості надаваних послуг, зокрема й тих, що можуть/повинні надаватися відповідними органами місцевого самоврядування, то йдеться про можливість врегулювання окремих питань щодо особливостей надання публічних послуг відповідними органами і посадовими особами місцевого самоврядування. Проте, у такому разі виникає одразу декілька пов'язаних між собою проблем, як, наприклад, недосконалість і незавершеність процесу децентралізації

(зокрема й в питаннях передавання відповідних повноважень і фінансових ресурсів)¹; визначення місця актів органів місцевого самоврядування у системі законодавства (що є предметом окремого дослідження); наявність не лише достатніх фінансових, а й інших ресурсів (матеріальної бази, кваліфікованих кадрів та персоналу, оплати праці)² тощо.

4. Перманентне відставання законодавчого регулювання означених питань від фактичних обставин, особливо яскраво виявляється на рівні регіонів (особливо «тривожною сферою» є державна реєстрація юридичних осіб і ФОП), і, навпаки – необґрунтоване випередження, що часто пов'язане із необхідністю виконання державою взятих на себе зобов'язань щодо виконання різних міжнародних договорів і угод без врахування реальних можливостей (наприклад, Асоціації з ЄС та ін.), а також надмірна зарегульованість, що породжує додаткові перешкоди для ведення бізнесу і створює передумови для корупції у відповідній сфері. Відтак, скорочення адміністративного тиску на економіку в цілому, а також оптимізація державного управління є на часі.

5. Недостатньо високий рівень обізнаності як окремих приватних осіб, так і суб'єктів господарювання про змінювані умови, способи тощо отримання тих чи інших послуг сьогодні спричинений не лише попередніми прорахунками, а є відображенням більш глибокої проблеми соціально-економічного розвитку українського суспільства та держави – проблеми забезпечення хоча б мінімальних соціальних стандартів із одночасним стимулюванням громадян до зайняття господарською діяльністю (за принципом країн ЄС «крамничка кожному громадянину» або принципом великих зарубіжних корпорацій (The Linux Foundation): «починати власну справу повинно бути легко, а ризикувати і помилятися не страшно»).

6. Неналежний рівень координації дій різних уповноважених суб'єктів (наприклад, щодо ведення

тих чи інших реєстрів і роботи з ними тощо). Так, подібні проблеми стосуються не лише координації дій між органами державної влади, а й означеної вище реформи децентралізації. Зокрема, відповідно до Закону України «Про адміністративні послуги» створення обласних ЦНАП не передбачається. Натомість, у містах і селищах, які є адміністративними центрами Автономної Республіки Крим, областей чи районів, а також у містах Києві та Севастополі центри надання адміністративних послуг можуть забезпечувати надання адміністративних послуг обласних, районних і відповідних міських державних адміністрацій на основі їх узгоджених рішень. У разі утворення центрів надання адміністративних послуг районними державними адміністраціями такі центри можуть забезпечувати надання адміністративних послуг обласних державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування на основі їх узгоджених рішень. Водночас, Концепція реформування місцевого самоврядування передбачає організацію місцевого самоврядування, у тому числі, з урахуванням принципу субсидіарності. Йдеться про те, що всі питання, які можуть ефективно вирішуватися на місцях, повинні перебувати в компетенції органів місцевого самоврядування, як органів найбільш наближених до громадян. Тим більше, що органи місцевого самоврядування зацікавлені доводити свою ефективність у сфері забезпечення надання якісних публічних послуг.

Висновки. Підводячи певні підсумки, можна стверджувати, що висвітлені проблеми потребують комплексного підходу і узгоджених дій основних суб'єктів – держави, місцевого самоврядування і приватного сектору. Насамперед, реалізація на законодавчому рівні кращих сучасних європейських та світових практик надання якісних та доступних публічних послуг із одночасним пристосуванням до концепцій «доброго врядування», «е-врядування», а також використанням та узгодженням із принципами, окремими механізмами та засобами «new public management» сприятиме підвищенню довіри до органів державної влади та місцевого самоврядування, забезпеченню соціальної злагоди, збільшенню економічних благ (за рахунок надходження коштів до відповідних бюджетів, підвищення рівня сплати податків тощо). На наш погляд, вирішення зазначеної проблеми, зміни в системі управління державою та окремою територією відкриють широкі можливості для задоволення життєвих потреб та інтересів громадян, забезпечать високий рівень якості та структури споживання матеріальних, соціальних, культурних благ, адже саме вони відповідають природі й призначенню людини і створюють оптимальні умови для її самореалізації. Крім того, комплексний підхід необхідний і в питаннях впровадження різноманітних

¹ Так, за даними порталу «Децентралізація» дуже низькою є інтеграція послуг РАЦС у ЦНАП, враховуючи життєву важливість цих послуг для громадян і потребу їх надання в комплексі з іншими послугами, за моделлю життєвих ситуацій. Більше того, через відсутність цих повноважень у багатьох органах місцевого самоврядування – громадяни змушені витрачати час, і навіть ризикувати здоров'ям (у поточній ситуації), на поїздки до органів Мін'юсту за елементарною послугою (реєстрація народження, смерті), замість того, щоб отримати це в своїй громаді швидко. URL: <https://decentralization.gov.ua/news/columns/12411>

² За даними порталу «Децентралізація» варто звернути увагу на ще один показник, який пов'язаний з тим, що ЦНАП не має на меті заробляння коштів чи отримання прибутку. ЦНАП – це, насамперед, публічна сервісна структура, а в громаді особливо важлива його соціальна функція, забезпечення доступності адмінпослуг. Проте, надходження від адміністративних послуг впливають на сталість ЦНАП, його потенціал для належної роботи та розвитку. URL: <https://decentralization.gov.ua/news/columns/12411>

стратегій, концепцій та планів щодо діджиталізації (цифровізації) державного і суспільного життя [7; 8; 10]. На нашу думку, інформаційні технології можуть підвищити ефективність системи публічного управління загалом, а також вивести взаємодію особи з державою та органами місцевого самоврядування на новий рівень. Натомість, застарілі та бюрократизовані структури і процеси повинні бути витіснені різними онлайн-сервісами, платформами

тощо, які дозволять вирішувати практично будь-яке питання лише у декілька «кліків». Це стосується і проблеми даного дослідження. Подальшої реалізації, з урахуванням виявлених негативних її аспектів, потребує і реформа децентралізації, за результатами якої саме органи місцевого самоврядування повинні стати тими суб'єктами, які здатні надавати якісні публічні послуги, зокрема, й суб'єктам господарювання.

ЛІТЕРАТУРА

1. Doing business 2020. Economy Profile. Ukraine. URL: <https://www.doingbusiness.org/content/dam/doingBusiness/country/u/ukraine/UKR.pdf>.
2. E-Estonia. URL: <https://e-estonia.com/>
3. E-Government & Digital Public Services in EU. URL: <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/policies/egovernment>
4. Hellmutt Wollmann, Ivan Koprić, Gérard Marcou. Public and Social Services in Europe. From Public and Municipal to Private Sector Provision. Palgrave Macmillan UK. 2016, 334 p.
5. Тимощук В. Адміністративні послуги: посібник. Швейцарсько-український проект «Підтримка децентралізації в Україні – DESPRO». Київ : ТОВ «Софія-А». 2012. 104 с.
6. Економічна дерегуляція: сьогодення та перспективи. URL: http://www.ucipr.org.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=87:ekonom-chna-deregulyac-ya-sogodennya-ta-perspektivi&catid=8&Itemid=201&lang=ua.
7. Портал Дія. URL: <https://plan2.diia.gov.ua/>.
8. Портал електронних сервісів міста Харкова. URL: <https://e-kharkiv.org/>
9. Про затвердження плану заходів з реалізації нового етапу реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні на 2019-2021 роки: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 23.01.2019 р. № 77-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/77-2019-%D1%80>.
10. Про Програму діяльності Кабінету Міністрів України: Постанова Верховна Рада України від 04.10.2019 р. № 188-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/188-20#n2>.
11. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 01.04.2014 р. № 333-з. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80>.

REFERENCES

1. Doing business 2020. Economy Profile. Ukraine. URL: <https://www.doingbusiness.org/content/dam/doingBusiness/country/u/ukraine/UKR.pdf> [in English].
2. E-Estonia. URL: <https://e-estonia.com/> [in English].
3. E-Government & Digital Public Services in EU. URL: <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/policies/egovernment> [in English].
4. Hellmutt Wollmann, Ivan Koprić, Gérard Marcou. (2016). Public and Social Services in Europe. From Public and Municipal to Private Sector Provision. Palgrave Macmillan UK [in English].
5. V. Tymoshchuk. (2012). Administratyvni posluhy. Shveytsarsko-ukrayinskyy proekt «Pidtrymka detsentralizatsiyi v Ukrayini – DESPRO». Kyiv: TOV «Sofiya-A» [in Ukrainian].
6. Ekonomichna derehulyatsiya: sohodennya ta perspektyvy. URL: http://www.ucipr.org.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=87:ekonom-chna-deregulyac-ya-sogodennya-ta-perspektivi&catid=8&Itemid=201&lang=ua [in Ukrainian].
7. Portal Diya. URL: <https://plan2.diia.gov.ua/> [in Ukrainian].
8. Portal elektronnykh servisiv mista Kharkova. URL: <https://e-kharkiv.org/> [in Ukrainian].
9. Pro zatverdzhennia planu zakhodiv z realizatsii novoho etapu reformuvannia mistsevoho samovriaduvannia ta terytorialnoi orhanizatsii vlady v Ukraini na 2019-2021 roky: Rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 23.01.2019 r. № 77-r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/77-2019-%D1%80> [in Ukrainian].
10. Pro Prohamu diialnosti Kabinetu Ministriv Ukrainy: Postanova Verkhovna Rada Ukrainy vid 04.10.2019 r. № 188-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/188-20#n2> [in Ukrainian].

11. Pro skhvalennia Kontseptsii reformuvannia mistsevoho samovriaduvannia ta terytorialnoi orhanizatsii vlady v Ukraini: Rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 01.04.2014 r. № 333-z. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80> [in Ukrainian].

ПЕТРИШИНА МАРИНА

кандидат юридических наук, доцент, старший научный сотрудник Научно-исследовательского института правового обеспечения инновационного развития НАПрН Украины, доцент кафедры государственного строительства Национального юридического университета имени Ярослава Мудрого

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВЫЕ ПРОБЛЕМЫ ОБЕСПЕЧЕНИЯ ПРЕДОСТАВЛЕНИЯ ПУБЛИЧНЫХ УСЛУГ СУБЪЕКТАМ ХОЗЯЙСТВОВАНИЯ ОРГАНАМИ МЕСТНОГО САМОУПРАВЛЕНИЯ

Статья посвящена изучению проблемных вопросов, как теоретического обоснования, так и правового регулирования обеспечения предоставления публичных услуг субъектам хозяйствования органами местного самоуправления. Определяются основные блоки вопросов, требующие комплексного подхода к их решению, а также представляется их общая характеристика. На основании проведенного теоретико-правового анализа формулируются главные направления решения указанных проблем.

Ключевые слова: публичные услуги, административные услуги, государство, местное самоуправление, реформа децентрализации.

PETRYSHYNA MARYNA

PhD, Associate Professor, Senior Researcher of Scientific and Research Institute of Providing Legal Framework for the Innovative Development of National Academy of Law Sciences of Ukraine, Associate Professor at the Department of State Building of The Yaroslav Mudryi National Law University of Ukraine

THE THEORETICAL AND LEGAL PROBLEMS OF THE ENSURING OF PROVISION OF PUBLIC SERVICES TO THE BUSINESS ENTITIES BY LOCAL SELF-GOVERNMENT BODIES

Problem setting. The practice of providing public services to both state and local bodies in Ukraine needs improvement. The current shortcomings of the modern public service delivery system not only cause dissatisfaction of individual citizens but also can create obstacles to economic activity. At the same time, it is the level of quality and accessibility of such services that should become the main criteria for the effectiveness of public management in general.

The purpose of the research is to determine and study the main components of the problem of providing public services to business entities by local self-government bodies, from the conceptual point of view, as well as by the means of analysis of the problems of legal provision of such services, including in view of ongoing reform decentralization in Ukraine.

Analysis of resent researches and publications. The issue of providing public (administrative) services is the subject of scientific research of many specialists in various fields of law. Among them are the works of such scientists as O. M. Bukhanevich, Ya. B. Mykhailiuk, O. V. Olshansky, V. V. Romanova, V. M. Soroko, V. P. Tymoschuk and others.

Article's main body. The urgency of finding ways to solve the above problems is validated by the growing scientific interest in the problems of development and reform of the public power system as well as by increasing the attention to the issue of revising and amending the current legislation aimed at creation of a transparent, efficient and effective system of state and local self-government in Ukraine. The basis for such transformations today should be the reform of decentralization of public power, which involves the redistribution of powers and functions between different branches and levels, as well as the subsystems of public power, in particular, taking into account the foreign experience of decentralized European countries. The latter shows that the implementation of the decentralization reform has the effect not only of a significant reduction of the effects of crisis phenomena, of solving a large part of socio-economic and other problems, but also of the realization of many strategic tasks of national development.

Conclusions. Thus, in our opinion, the legislative implementation of the best modern European and world practices in the field of providing quality and affordable public services, as well as further coordinated actions of public and private sector towards the implementation of the local self-governance reform plan can have a positive impact on increasing economic benefits for private sector.

Keywords: public services, administrative services, state, local self-government, decentralization reform.